

Maria Heliste

LL, erikoistuva lääkäri
Hyks, ATeK
maria.heliste[a]fimnet.fi

Epävarmuus on ainoa varmuus

Miksi minusta tulee anestesialääkäri? Vai tuleeko ollenkaan? Jos en olekaan tarpeeksi hyvä, tarpeeksi rohkea, en onnistu tarpeeksi? Ja mikä on tarpeeksi?

Epävarmuus on yksinäinen tunne. Sitä on vaikea myöntää. Ystäväni lohdutti minua sanomalla: ”Sinähän päivystät, pakkohan sinun on olla hyvä”. Niinpä! Mutta entä jos en ole? Ei pelkkä päivystäjän puhelin tee minusta taitavaa. Ei se ole mikään taikakapula, jolla että saan pidettyä kolme jalkaa haudassa olevat hengissä. Miksi sitten olen täällä? Miksi valitsin tämän alan? En tiedä, se valitsi minut. Minä jäin tielle, niin kuin monille käy. Ja tämä on ollut hienointa ikinä, mutta on hetkiä omilla ääri rajoilla. Ja silloin tulee epävarmuus.

Onko kukaan muu epävarma? En tiedä, mutta luulen. Minä ainakin olen. Kuten kaikista elämän isoista päätöksistä: pitkästä parisuhteesta, lasten hankinnasta tai asuntolainan ottamisesta. Mikä nyt kenellekin on suuri päätös tai sitoutuminen elämässä. Kai sitä epäroi. Epäroiminen vain ei

tunnu kuuluvan anestesialääkäriin imagoon. Ja onhan niitä ihmisiä, jotka ovat aina tiedneet ja ovat sitä mieltä, että epävarmuus on yhtä kuin epäkiinnostus. Onko minusta siis tälle alalle, kun kerran ylipäänsä epäroin? Saanko olla epävarma ja voinko olla silti hyvä?

Tietenkin. Ei epäroiminen oikeasti haittaa. Ei erikoisalan päättämässä, ei potilastyössä, eikä muutenkaan elämässä. Toki päätöksiä täytyy joskus tehdä, toisinaan nopeasti. Mutta oikeasti pitää uskaltaa epäroidä. Jos kyseenalaistaa nyt, päätöksestään voi myöhemmin olla varmempi. Kun on käynyt läpi kaikki skenaariot ja kaikkea huolimatta jäänyt. Kyllä työ seuloo ne, jotka pärjäävät. Epävarmuutta pitää sietää, se on ainoa varma asia. ■

Epäroiminen ei tunnu kuuluvan anestesialääkäriin imagoon.